

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania J. C.
przeciwko Akademii Muzycznej
o premię, ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop, nagrodę jubileuszową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 lutego 2011 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 27 maja 2010 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje stronie powodowej od strony pozwanej 900 zł
(dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Pozwana Akademia Muzyczna wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 27 maja 2010 r. Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. W opinii skarżącego brak jest orzecznictwa oraz unormowań prawnych dotyczących problemu „czy długotrwałe wypłacanie pracownikowi premii w okresach miesięcznych w stałej wysokości stanowi ustalenie wysokości wynagrodzenia stanowiącego element

stosunku pracy oraz czy każde zachowanie się pracodawcy może być traktowane jako ustalenie wysokości wynagrodzenia pracownika – w tym także zachowanie polegające na wydaniu dyspozycji wypłaty premii w określonej wysokości skierowanej do służb płacowych zakładu pracy tzw. wniosek premiowy”. W dalszej części wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na poważne wątpliwości dotyczące ustalenia „czy wobec długotrwałego wypłacania pracownikowi premii uznaniowej bez wymaganego wewnętrznymi przepisami płacowymi comiesięcznego wniosku Rektora Uczelni i błędnego określenia tego składnika wynagrodzenia jako „stałego”, należy uznać tę premię za stały element wynagrodzenia i w efekcie uwzględnić ją w wynagrodzeniu za czas wypowiedzenia, podczas gdy regulamin premiowania obowiązujący u pracodawcy w ogóle nie przewiduje przyznawania premii stałej ani też nie przewiduje przyznawania dodatków specjalnych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawiera argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W ramach tzw. przedsądu badane jest przede wszystkim zaistnienie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r. I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i

jurysprudencji (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Skarga nie zawierała żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W szczególności w sprawie nie występuje zagadnienie prawne. Nie można bowiem mówić o zagadnieniu prawnym, który budzi poważne wątpliwości, jeśli wnoszący skargę nie uzasadni tego przez wykazanie, że dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają w tym zakresie wystarczającego rozwiązania (postanowienie SN z 27 maja 2010 r., II PK 66/10, niepubl.). Nie sposób nie zauważyć, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy prawidłowo powołał się na orzecznictwo sądowe, którego trafność należy potwierdzić, a które stanowi odpowiedzi na wskazana w skardze wątpliwości.

Sąd Okręgowy przywołał przykładowo wyrok SN z 9 kwietnia 1991 r., I PRN 13/91, OSP 1992, nr 4, poz. 88, w którym stwierdzono, że przyznanie pracownikowi w umowie o pracę świadczenia nie przewidzianego w przepisach o wynagrodzeniu dla danego stanowiska i nadanie mu charakteru stałego składnika wynagrodzenia nakłada na zakład pracy obowiązek jego wypłacania. Zwolnienie się od tego obowiązku może nastąpić w drodze wypowiedzenia zmieniającego warunki płacy. Wskazano również na wyrok SN z 21 października 2003 r., I PK 512/02, OSNP 2004, nr 22, poz. 380, w którym z kolei podkreślono, że zmiana warunków wynagradzania na korzyść pracownika, polegająca na przyznaniu mu wyższego wynagrodzenia, wymaga dla swej skuteczności jego wyraźnej lub dorozumianej zgody.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.